

Henseende naturligtvis ganske underordne mig under den af Udvalgets militære Medlemmer fremsatte Ansøelse; det er jo naturligtvis for en civil Jurist noget vanskeligt at være Ordfører, hvor det gjælder Krigsartikelsbreve og Love for Krigsetaterne, men jeg er saa heldig i Udvalget at have rig Sagkundskab tilstede; jeg behøver blot at falde paa mine Oberster og Generaler og den gamle Garde, saa staa de Alle rede til at bevare den ærede Saler.

Krigs- og Marineministeren: Jeg behøver vist ikke at udtale, at der i, hvad jeg yttrede, da jeg første Gang havde Ordret i Dag, ikke saa nogen Bekreidelse hverken til det ærede Udvalg eller til den høitærede Ordfører. Jeg udtalte kun min Velsælgelse over, at det ikke var lykkedes — vistnok af meget gode Grunde — at faae denne Sag bragt tidligere frem til 2den Behandling her i Thinget, idet jeg frygtede for, at det Haab eller den Forventning, som jeg havde næret om at faae Lovforslaget ført igjennem i denne Samling, som en Følge deraf vilde blive skuffet. Der føles en overordentlig stærk Drang til den foreslaaede Lov, men det er jo at forudsæ, at hvor vel overveiet Lovforslaget end er, og hvor omhyggelig en Prøvelse det end er blevet undergivet her i dette Thing, saa vil det dog ogsaa blive gjort til Gjenstand for en meget nøiagtig Undersøgelse og Behandling i det andet Thing. Naar den ærede Ordfører synes at antyde, at ogsaa Ministeren havde nogen Andel i, at Sagen var kommen saa sent til Forhandling, som den er, og støttede dette særlig paa, at et af mig givet mundtligt Svar paa Spørgsmaalet om en Conference, saa skal jeg ikke nu komme meget dybt ind derpaa, men skal blot tillade mig at bemærke, at mit mundtlige Svar var et Svar paa en mundtlig Henvendelse, og at der ikke var stet nogen skriftlig Henvendelse til mig. Det er altsaa vel muligt, at jeg har gjort mig skyldig i en Misforstaaelse, men jeg mente at have Grund til at antage, at den ærede Ordfører troede, at der egentlig ikke behøvedes nogen Conference med mig, idet de Vædringsforslag, der vare opstillede af Udvalget, kun vare saa og Uover-

ensstemmelse ikke store, medens Udvalget derhos i ethvert Fald havde sin bestemte Ansøelse, som det maatte fastholde, saa at man ligesaa godt kunde forhandle om Sagen strax her i Salen. Jeg skal imidlertid ikke dvæle videre herved.

Den ærede Ordfører yttrede, at jeg i alt Væsentligt havde erklæret mig enig i, hvad Udvalget havde foreslaaet. Jeg tror dog, at den ærede Ordfører er gaaet lidt for vidt ved denne sin Udtalelse, men formodentlig maa dette være foranlediget ved en Feil fra min Side, idet jeg ikke har udtalt mig tilstrækkelig tydelig. Det er imidlertid begrundet i, at jeg i Dag er særlig stet disponeret, saa at jeg har nogen Vanskelighed ved at samle mine Tanker og ved at fremsætte dem klart for det høie Thing. — Jeg er en Modstander af Forslaget om Indførelsen af Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse som en Straf, ja, jeg kan endog sige, at jeg er en temmelig bestemt Modstander af dette Forslag, alene med den Undtagelse, at jeg kan gaa ind paa, at denne Straf bringes til Anvendelse for Feighed i Krigen. Deri kan jeg ikke alene gaa med, men jeg finder endog saa, at det vil være en Forbedring, som Lovforslaget modtager, naar det høie Thing gaar ind derpaa. Den ærede Ordfører mente, at man i alt Fald ved denne Behandling burde stemme for Vædringsforslaget under Nr. 1 og for de i Forslaget under Nr. 10 opstillede nye Paragrafer, idet man saa enten inden 3die Behandling kunde blive enig med Ministeren om, hvilke Vædringsforslag der skulde stilles dertil, eller kunde overlade til ham at stille Forslag til de Vædringer, som han ønskede foretagne deri. Jeg synes imidlertid, at man nok saa godt kan gaa en anden Vej, og det er den, at stemme imod Vædringsforslagene under Nr. 1 og under Nr. 10 og saa at overlade til rette Bedkommende, der ønske det, at stille andre Vædringsforslag til 3die Behandling. Den ærede Ordfører fremhævede meget stærkt, at Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse var en Vædsstraf, og han fandt derhos, at det var naturligt, at man anvendte en Vædsstraf, naar Handlingen i sig selv var æreløs. Men derimod maa jeg gjøre gjældende, for det Første, at saa burde alle ære-